

із дотриманням відповідних етичних засад, що стимулювало б закріплення відповідної світоглядної культури у здобувачів вищої освіти.

### *Список використаних джерел*

1. Дідовець М. Коли бракує концепції національного виховання. *Віче*. 2005. № 2. С. 30–32.
2. Мартинюк І. Національне виховання як основа розвитку активної особистості. *Урок української*. 2001. № 7. С. 29–33.
3. Горський В. Україна в історико-філософському вимірі. *Філософська і соціологічна думка*. 1993. № 2. С. 10–31.
4. Масненко В. Історична пам'ять як основа формування національної свідомості. *Український історичний журнал*. 2002. № 5. С. 49–62.
5. Гончаренко С. Український педагогічний словник. Київ : Либідь, 1997. 376 с.

***Пендюра Софія Максимівна,***  
здобувач ступеня вищої освіти  
бакалавра навчально-наукового  
інституту № 2 Національної академії  
внутрішніх справ  
*Науковий керівник:* доцент кафедри  
теорії держави та права Національної  
академії внутрішніх справ, кандидат  
юридичних наук, доцент  
***Кривицький Ю. В.***

## **НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ КУРСАНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗІ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ**

Проблема національно-патріотичного виховання в силу різних історичних обставин завжди була вкрай важливою для українського суспільства. З часів здобуття незалежності України це питання дедалі більше набуває системного характеру. В Україні національно-патріотичне виховання є одним із пріоритетних напрямів діяльності держави та суспільства щодо розвитку національної свідомості на основі суспільно-державних (національних) цінностей (самобутність, воля, соборність, гідність), формування у громадян почуття патріотизму, поваги до Конституції і законів України, соціальної активності та відповідальності за доручені державні

та громадські справи, готовності до виконання обов'язку із захисту незалежності та територіальної цілісності України, сповідування європейських цінностей.

У 2019 р. Указом Президента України затверджено Стратегію національно-патріотичного виховання на 2020–2025 роки. Відповідно Міністерством освіти і науки України було внесено зміни і викладено в новій редакції Концепцію національно-патріотичного виховання в системі освіти України. Ці документи складають правове підґрунтя для розвитку системи національно-патріотичного виховання в системі освіти загалом і в системі вищої освіти зокрема. У Стратегії національно-патріотичного виховання на 2020–2025 роки окреслюється стан і потреби національно-патріотичного виховання в Україні, визначається мета, основні напрями досягнення цієї мети, сфери, шляхи та механізми реалізації Стратегії тощо. Наголошується на тому, що в основу системи національно-патріотичного виховання покладено ідеї зміцнення української державності як консолідуючого чинника розвитку суспільства, формування патріотизму та утвердження національних цінностей [1].

Мета патріотичного виховання конкретизується через систему таких виховних завдань:

- утвердження у свідомості та почуттях особистості патріотичних цінностей, переконань і поваги до культурного та історичного минулого України;

- виховання поваги до Конституції України, Законів України, державної символіки;

- підвищення престижу військової служби, а звідси – культивування ставлення до солдата як до захисника вітчизни, героя;

- усвідомлення взаємозв'язку між індивідуальною свободою, правами людини та її патріотичною відповідальністю;

- сприяння набуттю дітьми та молоддю патріотичного досвіду на основі готовності до участі в процесах державотворення, уміння визначати форми та способи своєї участі в життєдіяльності громадянського суспільства, спілкуватися з соціальними інститутами, органами влади, спроможності дотримуватись законів та захищати права людини, готовності взяти на себе відповідальність, здатності розв'язувати конфлікти відповідно до демократичних принципів;

- формування толерантного ставлення до інших народів, культур і традицій;

- утвердження гуманістичної моральності як базової основи громадянського суспільства;
- культивування кращих рис української ментальності;
- працелюбності, свободи, справедливості, доброти, чесності, бережного ставлення до природи;
- формування мовленнєвої культури;
- спонукання зростаючої особистості до активної протидії українофобству, аморальності, сепаратизму, шовінізму, фашизму [2].

Водночас у США патріотичні почуття і гордість за власну країну прищеплюються американцям з самого дитинства. Непересічне значення у цьому процесі відіграє активна пропаганда державних символів через ЗМІ, культуру та інститути громадянського суспільства – школи, університети, різноманітні скаутські та молодіжні організації.

Найбільш активно до ідей патріотизму залучають у Китаї, де ця діяльність становить основу державної політики і координується Комуністичною партією, Комуністичним союзом молоді та Федерацією молоді Китаю.

У Японії в 2006 р. відбулося реформування освітянської політики і відповідно до закону про освіту в школах ввели уроки патріотизму, головна мета яких посилити почуття національної гордості, власної гідності та поваги до японських традицій. У школах Великої Британії, починаючи з 2007 р., запроваджено обов'язковий предмет з основ громадянства [3].

Для того, щоб покращити національно-патріотичне виховання курсантів закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання в Україні в умовах воєнного стану доречно було б зробити такі речі:

- розробити факультативний предмет (дисципліну) з цієї теми, який у повному обсязі пояснював би сутність національно-патріотичного виховання;

- залучати, за можливості, курсантів до освітньо-культурних програм, наприклад, таких як театри, музеї як реально, так і у режимі онлайн;

- залучати курсантів до волонтерської роботи та допомоги Збройним Силам України;

- проведення навчально-польових зборів та інших організаційно-масових заходів військово-патріотичного спрямування;

- проводити вечори пам'яті, круглі столи, екскурсії, які мають на меті розвинути патріотичні цінності.

### *Список використаних джерел*

1. Особистість студента та соціокультурне середовище університету у суспільному контексті : зб. наук. пр. IV Всеукр. наук.-практ. конф. (Київ, 18 трав. 2020 р.). URL: <https://ihed.org.ua/conference/vseukrayinska-naukovo-praktychna-konferentsiya-osobystist-studenta-ta-sotsiokulturne-seredovyshe-universytetu-v-suspilnomu-konteksti/>.

2. Національно-патріотичне виховання. URL: <https://mon.gov.ua> <https://mon.gov.ua/ua/osvita/pozashkilna-osvita/vihovna-robotata-zahist-prav-ditini/nacionalno-patriotichne-vihovannya>.

3. Патріотичне виховання молоді як невід’ємна складова системи забезпечення національної безпеки України : аналітич. записка. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/nacionalna-bezpeka/patriotichne-vihovannya-molodi-yak-nevidemna-skladova-sistemi>.

*Підгородський Богдан Мирославович,*  
аспірант кафедри теорії держави  
та права Національної академії  
внутрішніх справ

### **НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ІНТЕРПРЕТАЦІЇ ПОНЯТТЯ «ЮРИДИЧНА КОНСТРУКЦІЯ»**

Проблематику теоретичного розуміння категорії «юридична конструкція» можна розглядати з огляду на довготривалий процес розвитку права та зміни світосприйняття суспільства спричиненого піднесенням цивілізації. Брак потреби перцепції та розвитку деяких позицій загальнотеоретичної юриспруденції поступово відображається у відсутності або недостатності ефективного створення та реалізації відповідних положень права. Це у свою чергу, доводить той факт, що теорія та практика взаємопов’язані і не можуть існувати окремо одна від одної.

Повертаючись до проблематики юридичної конструкції варто сконцентруватись на питанні розкритті понятійного апарату такого феномену, що у свою чергу надасть можливість його всебічного ефективного використання у практичній площині юриспруденції. З огляду на наявні наукові позиції правознавців, на наше переконання, можна умовно виділити три підходи до інтерпретації юридичних конструкцій, а саме: догматичний, позитивістський та прикладний. На підтвердження зазначеної тези наведемо декілька позицій із відповідною аргументацією.